

KATEDRÁLA HRŮZY

Autor bestsellerů Sběratel kostí a Dívčí hrob

JEFFERY DEAVER

KATEDRÁLA HRŮZY

JEFFERY DEAVER

2015

Copyright © 2000 by Jeffery Deaver
Translation © 2001 by Milada Suderová
Cover design © 2003 by Domino

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být přenášena ani reprodukována bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu SPEAKING IN TONGUES,
vydaného nakladatelstvím Simon & Schuster, New York 2000,
přeložila Milada Suderová
Odpovědní redaktoři: Jana Šafaříková, Martin Pilař – Redigo
Technický redaktor: Martin Pěch
Obálka: Radek Urbiš
První elektronické vydání
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, 702 00 Ostrava,
v červnu 2015

ISBN 978-80-7498-084-8

*Na počátku bylo slovo.
Člověk je uvádí v čin. Je jeho vykonavatelem, nikoli hercem.*

Henry Miller

ŠEPTAJÍCÍ MEDVĚDI

Megan zaparkovala auto.

Vůbec se mi tam nechce, říkala si. Ani za mák.

Zůstala ve voze a poslouchala déšť...

Vypnula motor a podívala se na své oblečení. Měla na sobě obvyklý ohoz: džíny a pod tmavou pracovní košilí bílé tílko. Výstroj doplňovaly vojenské boty. Přestože tak chodila oblékaná běžně, dnes se v tom nějak necítila. Rozpačitě zalitovala, že si nevzala alespoň sukni. Kalhoty na ní visely jako pytel a rukávy košile jí sahaly až k černě nalakovaným nehtům. Ponožky v barvě rajske polévky působily jako pěst na oko. Ale vždy je to fuk, ne? pomyslela si. Terapie stejně za chvíli končí.

Třeba se doktor soustředí na moji lepší stránku – smutné modré oči a blondaté vlasy. Jo – a taky na kozy! Je to konec konců chlap.

Pytlovitý oděv aspoň schoval ty tři... no jo, spíš pět kilogramů navíc.

Megan stále otálela. K psychoterapeutovi se jí ani trochu nechtělo.

Promnula si prsty horní ret a skrz deštěm smáčené okno se podívala ven na lesknoucí se stromy a keře. Letošní duben připomínal spíš červen nebo červenec. Na horkém asfaltu se srážela pára. Je to tady tak opuštěné, pomyslela si. Nikdy předtím jsem si toho nevšimla.

Bláznivá Megan jí našeptávala: *Prostě si řekni ne a vy-padni.*

Jenže nemohla. V nitru se jí odehrával urputný zápas.

Z krku si alespoň sundala dřevěný přívěsek se symbolem míru, který se jí pohupoval mezi ňadry, a odhodila jej na zadní sedadlo. Odhrnula si vlasy z obličeje. Klouby na prstech jí natekly do velikosti golfových míčků. Koukla se na sebe do zpeřného zrcátka. Setřela si černou rtěnku, stáhla si blondaté vlasy do ohonu a sepnula zelenou gumičkou.

Tak jo, jdu na to. Ať už to mám za sebou.

Vyběhla na déšť, zazvonila a po chvilce se ozval bzučák u dveří.

Megan McCallová vešla do čekárny, v níž v posledních sedmi týdnech trávila každé sobotní ráno od toho incidentu. Pořád čekala, že si na sezení s terapeutem zvykne, ale nějak se to nedařilo.

Všechno tady nenáviděla. Sezení byla sama o sobě dost otravná, ale tohle čekání ji skutečně ubíjelo. Doktor Hanson ji pokaždé nechal čekat. Ačkoliv přišla včas a žádní pacienti v čekárně neseděli, vždycky musel začínat alespoň o pět minut později. Přestože ji to štvalo, nikdy si mu nepostěžovala.

Dnes však ve dveřích stál jiný doktor. Zvedl obočí a usmál se na ni. Tenhle přišel včas.

„Ty jsi Megan?“ zeptal se a nenuceně se usmál. „Já jsem Bill Peters.“ Byl to hezký muž ve věku Meganina otce. Na

rozdíl od plešatého Hansona, který vypadal jako typický cvokař, měl tenhle nový lékař pořádnou hřívu. *Vypadá tak trochu jako George Clooney*, pomyslela si Bláznivá Megan. Mírně opadla její ostražitost.

Ani se nepředstavil jako „doktor“. Zajímavé.

„Ahoj.“

„Pojď dál,“ pokynul jí. Vešla do kanceláře.

„Jak se má doktor Hanson?“ zeptala se a sedla si do křesla u jeho stolu. „Onemocněl mu snad někdo z rodiny?“

„Jeho matka – měla nějakou nehodu. Prý bude v pořádku, ale doktor Hanson se za ní vypravil na týden do Leesburgu.“

„Takže vy jste něco jako supl ve škole?“

Zasmál se. „Tak nějak.“

„Nevěděla jsem, že cvokař... terapeuti přebírají cizí pacienty.“

„Někteří to nedělají, ale doktor Hanson upřednostňuje návaznost,“ vysvětlil a odmlčel se, jako by si nebyl jist, zda Megan ví, co to slovo znamená.

Doktor Peters – *Bill Peters* – jí zavolal včera po škole a řekl jí, že na něho doktor Hanson převedl své pacienty. Jestli prý má zájem, může se zúčastnit sezení jako obvykle. *Ani náhodou*, našeptávala jí Bláznivá Megan. Po chvilce povídání s doktorem Petersem si však umínila, že to přece jen zkusí. Z jeho hlasu vyzařovalo cosi uklidňujícího. S plešounem Hansonem jen mrhala časem. Byl to budižkničemu. Z jeho sezení si zapamatovala jen to, že si u něj mohla postěžovat na školu, na samotu, na Amy, Joshe a Brittany. Doktor Hanson jen pokyvoval hlavou a navrhoval, že ze všeho nejdřív musí mít ráda sama sebe. Čert ví, co tím myslel.

„Možná se budu trochu opakovat,“ řekl Peters, „ale pokud ti to nevadí, mohli bychom si projít pár základních věcí.“

„Tak jo.“

Zeptal se: „Ty jsi Megan Collierová?“

„Ne, Collier je můj otec. Já používám matčino příjmení: McCallová.“ Zavrtěla se v křesle a přehodila si nohu přes nohu. Z bot jí vykoukly červené ponožky. Raději zase spustila obě nohy na podlahu.

„Ty tahle sezení nemáš moc v lásce, že?“ zeptal se najednou.

Na tohle se Hanson nikdy neptal. Tak neomalenou otázku by jí nikdy nepoložil. Hanson se jí taky na rozdíl od Peterse nedíval do očí, když s ní mluvil. Zpříma mu řekla: „To nemám.“

Zatvářil se pobaveně. „Víš, proč jsi tady?“

Nastalo ticho. Bláznivá Megan odpověděla v duchu za ni: *Protože jsem něco zblblá, mám duševní poruchu. Jsem cvok, psychouš, zkrátka jsem praštěná. A ví o tom půlka školy. Zřejmě mě vůbec nemáte ponětí, jak je těžké projít po chodbě, když na vás všichni civí a říkají si: Je to cvok, je to cvok.* Bláznivá Megan se neopomněla zmínit o tom, co by normální Megan nepřiznala ani za milion – o obrázku Megan ve svěrací kazajce, který kdosi vytiskl z počítače a před dvěma týdny nechal kolovat po jeffersonské střední škole.

Megan jen odpověděla: „Protože kdybych nechodila na sezení, předali by mě k soudu pro mladistvé.“

Před dvěma měsíci ji našli opilou na můstku obecního vodojemu, čímž se dopustila zločinu. Do celého incidentu se zapletla okresní policie a všechno se zkomplikovalo. Nakonec se vše vyřešilo tím, že Megan nebude právně stíhána, pokud začne chodit na sezení k psychiatrovi.

„To je pravda, jenže to není odpověď.“

Zvedla obočí.

„Odpověď zní: Jsi tady, aby ses cítila líp.“

Proboha, začala Bláznivá Megan a obrátila oči.

Jeho slova zněla hloupě, ale... ale... doktor Peters je říkal takovým způsobem, že Megan uvěřila, že je terapeut opravdu myslí vážně. Tenhle chlapík žije v naprosto jiném světě, než ten ztroskotanec Hanson.

Otevřel kufrík a vytáhl z něj žlutý blok. Na stůl hodil nějakou brožuru. Všimla si foto San Franciska na obálce.

„Chystáte se do San Franciska?“ zeptala se.

„Koná se tam konference,“ řekl a poklepal prstem na brožurku. Pak ji podal Megan.

„Mám to město rád,“ pokračoval. „Býval jsem hipík. Byl jsem na jeffersonské planině... Ale o tom ty nemůžeš nic vědět – bylo to dávno předtím, než ses narodila.“

„Právě naopak – Janis Joplinovou a Hendrixe přímo zbožňuju.“

„Vážně? Nikdy jsi nebyla v Bay?“

„Zatím ne, ale někdy si tam vyrazím. Matka o tom sice ještě neví, ale stejně tam pojedu.“

Přimhouřil oči. „Víš, že jsi Joplinové podobná? Kdybys neměla vlasy stažené nahoru, měla bys je jako ona.“

Megan teď litovala, že si vlasy stáhla do culíku.

Doktor dodal: „Jsi samozřejmě hezčí a štíhlejší. Umíš zpívat blues?“

„Ráda bych...“

„Ty si přece hippies nemůžeš pamatovat,“ uchechtl se.

„Kdepak!“ vyhrkla nadšeně. „Woodstock jsem viděla osmkrát.“

Škoda že si nenechala na krku dřevěný přívěšek se symbolem míru.

„Ale teď ruku na srdce: Chtěla ses opravdu zabít?“

„Ne,“ odpověděla.

„Jak se to tedy stalo?“

„Tak jo – vypila jsem trochu likéru Southern Comfort. No, možná víc než trochu.“

„Oblíbený drink Joplinky,“ řekl. „Mně se zdá děsně sladký.“

No vida! Odvázal se! Je docela fajn, řekla si Megan. Začínal se jí skoro líbit.

Podíval se na její vlasy a ofinu a zahleděl se jí do očí. Jeho pohled jí připomněl Joshovo něžné laskání, vždycky ji potěšil na duši a dodal jí sebevědomí.

Megan pokračovala: „Kdosi pak plácnul, že nahoru na vodojem nikdo nevyleze. Já řekla, že to dokážu, a vylezla tam. To je celé.“

„A policisté tě sebrali na základě nesmyslného obvinění.“

„Tak nějak.“

„Řekl bych, že se nejedná o zločin století.“

„Taky si myslím. Jenže oni byli tak..., však víte.“

„Vím,“ řekl. „Teď mi pověz něco o sobě. O své tajemné minulosti.“

„Mí rodiče jsou rozvedení. Žiju s Bett. Říká si bytová architektka, protože to zní líp, ale v podstatě je aranžérka. Tate má farmu v Prince William. Kdysi byl slavný právník, ale teď se zabývá jen závěťmi, prodejem domů a tak. O farmu se starají lidi, které si najal – pachtýři.“

„Jak s nimi vycházíš? Vaří kaši moc horkou, studenou, nebo tak akorát?“

„Akorát.“

Přikývl a poznamenal si něco do bloku – i když si do něj možná jen čmáral. Třeba ho nudím, pomyslela si, a píše si seznam věcí, které má nakoupit.

Co je třeba koupit po schůzce s Bláznivou Megan.

Vyprávěla mu o tom, jak vyrůstala, o smrti matčiných rodičů, o smrti tátova otce, o škole i o přátelích. O tetě Susan – o matčině dvojčeti. O tom, že si chudinka teta prožila své, protože byla celý život nemocná. Že to je milá paní, která marně toužila po dětech.

„Ach tak,“ řekl.

Nic z toho, s čím se mu svěřila, však pro ni nebylo důležité. Pro něj jistě ještě méně.

„A co přátelé?“

Spočítala bych je na prstech jedné ruky, řekla Bláznivá Megan.

Psst.

„Potloukám se většinou s romantiky,“ řekla doktorovi.

„S novogotiky?“

„Jo, jenže...,“ rozhodla se jít s pravdou ven. „Jsem spíš samotář. Scházím se sice s různými lidmi, ale nakonec jsem se rozhodla, že se na ně vykašlu. Je to jen banda povalečů.“

„To je fakt, takových je hodně,“ zasmál se. „Proto jsou v tomhle oboru takové žně.“

Překvapeně zamrkala a pak se usmála také.

„A jak jsi na tom s kluky?“

„Tohle bude stručné,“ poznamenala a smutně se usmála. „Chodila jsem s klukem – jmenoval se Joshua. Byl fajn, jenže byl starší. A taky černoch. Žádný gangster – jeho otec je voják, pracuje v Pentagonu, a jeho máma je ředitelka. Má fakt

vysoké postavení. Rasové problémy jsme neměli, ale doktor Hanson tvrdil, že jsem se s ním zapletla jen proto, abych rozzuřila rodiče.“

„A podařilo se ti to?“

„Nevím. Měla jsem ho celkem ráda. Vlastně jsem ho opravdu měla ráda.“

„A rozešli jste se?“

„Jasně. Doktor Hanson řekl, že bych ho měla pustit k vodě.“

„To opravdu řekl?“

„Ne přesně takhle, ale měla jsem takový dojem.“

Bláznivá Megan vysvětlovala: *Copak může cvok jako já s někým chodit? Kdybych ho nepustila k vodě – což jsem obřečela, bulila jsem snad dva týdny v kuse –, kdybych ho ne nechala, všichni ze školy by na něj ukazovali: „To je ten, co chodí s tou cáklou holkou.“ Doneslo by se to i jeho rodičům – nejmilejším lidem pod sluncem – a trápilo by je to... Samozřejmě jsem musela odejít...*

„A nikdo jiný není na obzoru?“ zeptal se.

„Ne,“ zavrtěla hlavou.

„Vraťme se ještě k rodině. Popovídejme si o tvé matce.“

„S Bett vycházím dobře.“ Zaváhala. „Je zvláštní – na jedné straně seriózní podnikatelka, ale přitom věří těm nesmyslům okolo hnutí New age. Jsou to jen kecy! Ale mně to nevadí. Vlastně se vůbec nehádáme, máme skvělý vztah. Fakt skvělý. Jediný problém je v tom, že si našla takového pošuka.“

„Povídáš si s mámou? Nebo spolu mluvíte jen tak, aby řeč nestála – jak říkávala moje babička?“

„Určitě... Vlastně má moc práce. Jenže kdo nemá? Jo,

mluvíme spolu.“ Doufala, že se jí nezeptá o čem. Musela by si něco vymyslet.

„A co táta?“

Pokrčila rameny. „Je fajn. Bere mě na koncerty, na nákupy. Vycházíme spolu skvěle.“

„Skvěle?“

Bláznivá Megan poznamenala: *Jiné slovo než „skvěle“ neznáš, ty huso?*

„Jasně,“ řekla Megan. „Jen...“

„Jen co?“

„Asi se spolu nemáme moc o čem bavit. On třeba chce, abych chodila surfovat, jenže zkusila jsem to s ním jen jednou – připadá mi to jako strašně plytká zábava. Radši bych si četla knížku.“

„Čteš ráda?“

„Jo, čtu hodně.“

„Jaké máš oblíbené autory?“

„Nevím.“ Najednou měla v hlavě prázdnou.

Bláznivá Megan jí moc nepomohla. *Jo, bude si myslet, že jsi nějaká vadná.*

Ticho! poručila Megan. Vzpomněla si na poslední knihu, kterou četla. „Znáte Márqueze? Čtu *Podzim patriarchy*.“

Zvedl obočí. „Moc se mi líbila.“

„Neděláte si srandu? Já...“

Doktor Peters rychle dodal: „*Láska za času cholery* – nejlepší milostný příběh, jaký kdy byl napsán. Četl jsem ho třikrát.“

Znovu zahrál na citlivou strunu. „Já taky. Já ji vlastně četla jen jednou.“ Kniha ležela na jejím nočním stolku.

„Řekni mi víc o otci,“ pokračoval.

„No, je pořád docela hezkej – myslím na čtyřicátníka. A má docela kondičku. Pořád se s někým tahá, ale nějak nemůže najít trvalejší vztah. Touží prý po rodině.“

„Opravdu?“

„Jo, jenže když to myslí vážně, proč chodí s prsatýma blondýnama, které vypadají jako Bambi...? Dělán si legraci.“ Oba se zasmáli.

„Pověz mi o rozvodu.“

„Já si rodiče vlastně spolu ani nepamatuju. Rozvedli se, když mi byly tři.“

„Proč?“

„Brali se moc mladí. Aspoň to tvrdí Bett. Každý se vyvíjel jiným směrem. Máma byla celkem přelétavá a pak ještě začala s New age. Táta byl pravý opak.“

„Rozvod byl cíl nápad?“

„Myslím, že tátův.“

Něco si zase načmáral a pak vzhlédl. „Jak moc tě rodiče štvou?“

„Neštvou mě.“

„Opravdu?“ zeptal se, jako by ho její odpověď překvapila. „Víš jistě, že tvoje kaše není příliš horká?“

„Mám je ráda, oni mají rádi mě. Vycházíme spolu... dobře. Kaše je akorát. Z čeho ta kaše vůbec bývá?“

„Nemám ponětí,“ vybafl Peters rychle. „Co si vybavíš, když řeknu tvá matka?“

„Cože?“

„Rychle! Řekni to hned! Honem!“ zablýskal očima.

Megan polilo horko. „Já...“

„Neváhej,“ šeptl. „Řekni, co ti bleskne hlavou!“

Vykoktala: „Bett se chystá na rande, líčí se, hledí do zrc-

dla, natahuje si vrásky a doufá, že se samy vyhladí. Tohle dělá vždycky. Jako by pro ni obličej byl tou nejdůležitější věcí na světě. Vlastně celý její vzhled.“

„Co se ti honí hlavou, když ji takhle pozoruješ?“ Tvářil se zaujatě. Znovu se zarazila. „Nesmiš váhat, pověz mi to!“

„Běhna.“

Pokyvoval hlavou. „Báječné, Megan.“

Byla sama na sebe pyšná a ani nevěděla proč.

„Úžasné. Teď rychle – co bys řekla o otci?“

„Medvědi.“ Zalapala po dechu a plácla se přes pusu. „Ne, počkat..., musím přemýšlet.“

Doktor se však prvního vyřčeného slova hned chytil. „Medvědi? Myslíš ty v zoo?“

„Ne, zapomeňte na to.“

„Pověz mi o nich.“

Zavrtěla hlavou.

„Pověz mi to, Megan,“ trval na svém.

„Není to důležité.“

„Ale kdepak, to je důležité,“ řekl. „Poslyš, Megan, jsi na sezení se mnou. Zapomeň na to, co jsi kdy povídala Hansonovi. Mám jiné metody, netápu ve tmách. Já jdu do hloubky.“

Podívala se mu do očí a ztuhla jako srna ve světle reflektorů.

„Bez obav,“ řekl vlídně. „Důvěřuj mi, mám v úmyslu navždy změnit tvůj život.“

2

„Nebyli to skuteční medvědi.“

„Hračky?“

„Medvědi z knížky.“

„A proč je tak těžké o nich mluvit?“ zeptal se doktor Peters.

„Nevím.“

Bláznivá Megan se jí vysmála: *To se ti teda povedlo, ty pošuku! Tos zbodala! Teď mu o té knížce musíš říct!*

Megan však uvažovala: v posledních sedmi týdnech jsem s nablýskaným plešounem Hansonem nezažila nic než nudu. Za deset minut s doktorem Petersem si připadám jako nabitá elektrinou.

Bláznivá Megan namítala: *Je to moc těžké. Až příliš to bolí.*

Bill ji však slyšet nemohl.

„Pokračuj,“ povzbudil ji.

A ona spustila: „Bylo mi asi šest a trávila jsem víkend s Tatem. Bydlí ve velikém domě, kolem kterého není na míle daleko ani živáčka. Stojí uprostřed kukuřičných polí. Je tam

takový klid, až je to strašidelné. Cítila jsem se tam divně, bála jsem se, a proto jsem ho prosila, aby mi přečetl pohádku. Tvrdil, že doma žádné dětské knížky nemá. Posmutněla jsem a rozplakala se. Nemohla jsem pochopit, proč žádné pohádky nemá. Zatvářil se zmateně a zaběhl do staré stodoly, kam jsem já nesměla – a po chvíli se vrátil s knihou. Jmenovala se *Šeptající medvědi*. Ukázalo se, že to vůbec dětská knížka není. Teprve mnohem později jsem se dozvěděla, že to je sbírka evropských pověstí.“

„Pamatuješ si ten příběh?“

„Jasně.“

„Vyprávěj mi ho.“

„Je hloupý.“

„Ne,“ řekl Peters a přiklonil se blíž. „Vsadím se, že není hloupý. Povídej.“

„Na okraji lesa stálo městečko a všichni lidé v něm žili šťastně – jak už to v pohádkách bývá, než se něco semele. Lidé tam chodili po ulicích, zpívali, chodili na trh a večereli v kruhu svých rodin. Jednoho dne však z lesa vyšli dva velcí medvědi a zastavili se až na kraji městečka. Naklonili hlavy k sobě, jako by si něco šeptali.

Zpočátku jim nikdo nevěnoval pozornost, ale později se obyvatelé jeden po druhém začali pozastavovat nad tím, co si ti medvědi mohou šeptat. Nikdo nic nezaslechl. Téže noci se medvědi vrátili do lesa. Obyvatelé města se tedy sešli a jedna žena s jistotou tvrdila, že si medvědi utahovali z místních lidí. Všichni si najednou začali všimat, jak ten či onen chodí legračně, jak hloupě vypadá nebo jak divně mluví. Skončilo to tak, že se ve městě jeden druhému vysmívali, až se úplně rozhádali.